

— Вие сте много, много мила . . . Азъ ще отнеса въ другия миръ вашия свиденъ образъ . . . Вие все ме обичате, макаръ и да съмъ развалина . . .

— Тихоле, милий Тихоле . . . обичъта не е само за знойни дни, а и за днитѣ на нещастията и неволитѣ.

— Ако наистина ме обичате, идете си починете, ще се истощите . . . Въ джоба на шинела ми, има една тетрадка . . . бележкитѣ ми отъ фронта . . . приберете ги.

Отъ страхъ да го не изгубя, не се мръднахъ цѣлата нощъ отъ леглото му. Струваше ми се, че той иска да ме отпрати за да изстрада последнитѣ часове съвсемъ самъ . . . Не, това не мога да понеса, азъ искамъ да го завардя и когато дойде смъртъта да го покоси, по-напредъ трѣбва да мине презъ моя трупъ и тогава . . . Мигъръ ще мога да живѣя безъ него? Азъ толкова много го обичамъ. Душата ми трѣбва да се слѣе въ неговата душа и дветѣ по-добре ще си помагатъ при преселването въ небеснитѣ селения . . . Ако не въ живота, то въ смъртъта да сме двама.

8 Ноемврий.

Тихолъ е по-спокоенъ. Гипсираха изкривения му грѣбнакъ и това му донесе успокоение. Той заспа. Болкитѣ отслабнаха. Ахъ, дано зарастнатъ прешленитѣ и той да оздравѣе. Използувахъ неговия сънъ за да прегледамъ бележкитѣ му отъ фронта. Въ изцапания шинелъ отъ калъ и кърви намѣрихъ една сжщо така изцапана тетрадка, въ която бѣха писани неговитѣ преживявания съ ясенъ почеркъ, когато е билъ спокоенъ и съ едва разбираеми ироглифи, когато не е ималъ, или време, или пѣкъ е писалъ въ тъмнината, за да завещае по тоя начинъ частица отъ душата си за тия, които следъ войната ще се опитатъ надъ развалинитѣ да съградятъ новото щастие на изтерзаната ни родина.

Първитѣ страници сж изпълнени съ неразбираеми за менъ бележки за войната. За неговитѣ преживявания не намѣрихъ нито дума. Той като че ли не живѣе между тая движуща се маса отъ цифри. Кжде е билъ той отъ деньтъ, когато му дадохъ отпускъ и напустна болницата? Защо сж само тия кжси военни съобщения отъ разнитѣ